2021. július 7., szerda

P9_TA(2021)0346

Az EU és a NATO közötti együttműködés a transzatlanti kapcsolatok összefüggésében

Az Európai Parlament 2021. július 7-i állásfoglalása az EU és a NATO közötti együttműködésről a transzatlanti kapcsolatok összefüggésében (2020/2257(INI))

(2022/C 99/12)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre (EUMSZ),

— tekintettel az Észak-atlanti Szerződésre,

— tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) V. címére, és különösen annak 21. és 42. cikkére,

— tekintettel az EU és a NATO közötti kapcsolatokról szóló, 2018. június 13-i állásfoglalására ([1]),

— tekintettel a katonai mobilitásról szóló, 2018. december 11-i állásfoglalására ([2]),

— tekintettel az INF-szerződés jövőjéről és az Európai Unióra gyakorolt hatásról szóló, 2019. február 14-i állásfoglalására ([3]),

— tekintettel a Észak-atlanti Szerződés Szervezete (NATO) főtitkárának a közepes hatótávolságú nukleáris erőkről szóló szerződésről szóló, 2019. augusztus 2-i nyilatkozatára,

— tekintettel a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelvnek és a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről szóló 2008/118/EK irányelvnek az uniós keretben végzett védelmi feladatok tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló, 2019. november 26-i jogalkotási állásfoglalására ([4]),

— tekintettel a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról szóló, 2020. január 15-i állásfoglalására ([5]),

— tekintettel a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtásáról szóló, 2020. január 15-i állásfoglalására ([6]),

— tekintettel a honvédelem és biztonság területét érintő beszerzésekről szóló 2009/81/EK irányelv és a védelmi vonatkozású termékek transzferéről szóló 2009/43/EK irányelv végrehajtásáról szóló, 2021. március 25-i állásfoglalására ([7])

— tekintettel a „Közös jövőkép, közös fellépés: Erősebb Európa – Globális stratégia az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájára vonatkozóan” című dokumentumról szóló 2016. november 14-i tanácsi következtetésekre,

— tekintettel a Tanács 2017. június 8-i (EU) 2017/971 határozatára ([8]) a nem végrehajtási jellegű uniós katonai KBVP-missziókra vonatkozó tervezési és végrehajtási szabályok meghatározásáról, valamint az Európai Uniónak a szomáliai biztonsági erők kiképzéséhez hozzájáruló katonai missziójáról szóló 2010/96/KKBP határozat, az Európai Uniónak a mali fegyveres erők kiképzéséhez hozzájáruló katonai missziójáról (EUTM Mali) szóló 2013/34/KKBP határozat, és az Európai Unió közép-afrikai köztársasági katonai kiképzési KBVP- missziójáról (EUTM RCA) szóló (KKBP) 2016/601 határozat módosításáról,

— tekintettel a Bizottság által az európai védelem jövőjéről szóló vitaanyagban (COM(2017)0315) 2017. június 7-én előterjesztett védelmi csomagra,

---

([1]) HL C 28., 2020.1.27., 49. o.
([2]) HL C 388., 2020.11.13., 22. o.
([3]) HL C 449., 2020.12.23., 149. o.
([4]) HL C 232., 2021.6.16., 71. o.
([5]) Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0009.
([6]) Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0008.
([7]) Elfogadott szövegek, P9_TA(2021)0102.
([8]) HL L 146., 2017.6.9., 133. o.

2021. július 7., szerda

— tekintettel az Európai Tanács biztonságról és védelemről szóló, 2018. december 13–14-i következtetéseire,

— tekintettel a Tanács biztonságról és a védelemről szóló, 2020. június 17-i következtetéseire,

— tekintettel a harmadik államok egyes PESCO-projektekben való részvételére irányuló kivételes felkérés általános feltételeinek meghatározásáról szóló, 2020. november 5-i 2020/1639/KKBP tanácsi határozatra ([9]),

— tekintettel „A dinamikusabb, reziliensebb és versenyképesebb uniós ipar felé történő átmenetet elősegítő helyreállítás" című, 2020. november 16-i tanácsi következtetésekre,

— tekintettel a PESCO 2020. évi stratégiai felülvizsgálatáról szóló, 2020. november 20-i tanácsi következtetésekre,

— tekintettel az Egyesült Államok, Kanada és Norvégia katonai mobilitással kapcsolatos PESCO-projektben való részvételének jóváhagyásáról szóló, 2021. május 6-i tanácsi határozatra,

— tekintettel az indiai–csendes-óceáni térséggel folytatott együttműködésre vonatkozó uniós stratégiáról szóló, 2021. április 16-i tanácsi következtetésekre,

— tekintettel az Egyesült Államoknak a Párizsi Megállapodáshoz való újbóli csatlakozására vonatkozó határozatára,

— tekintettel a 2021. június 15-i EU–USA csúcstalálkozón elfogadott együttes nyilatkozatra,

— tekintettel a 2021. június 15-i EU–Kanada csúcstalálkozón elfogadott együttes nyilatkozatra,

— tekintettel az Európai Külügyi Szolgálat által 2020. november 6-án javasolt éghajlatváltozási és védelmi ütemtervre,

— tekintettel az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és a Bizottságnak „A globális változásra irányuló új EU–USA program" című, 2020. december 2-i közös közleményére (JOIN(2020)0022),

— tekintettel az EU és az USA kapcsolatairól szóló, 2020. december 10–11-i tanácsi következtetésekre,

— tekintettel a Tanácsnak az Európai Békekeret létrehozásáról szóló, 2021. március 22-i 2021/509 határozatára,

— tekintettel az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és a Bizottságnak „Az EU kiberbiztonsági stratégiája a digitális évtizedre" című, 2020. december 16-i közös közleményére (JOIN(2020)0018),

— tekintettel a Bizottság és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője által tett 2017. június 7-i „A rugalmasság stratégiai megközelítése az EU külső fellépéseiben" című közös nyilatkozatra (JOIN(2017)0021),

— tekintettel az Európai Tanács tagjainak a biztonságról és a védelemről szóló, 2021. február 26-i nyilatkozatára,

— tekintettel az Európai Parlament és a Tanács tárgyalói között az Európai Védelmi Alapról (EDF) 2020. december 10-én született megállapodásra,

— tekintettel az Európai Parlament és a Tanács tárgyalói között a következő többéves pénzügyi keretre (2021–2027) vonatkozó Szomszédsági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszközről (NDICI) 2020. december 18-án kötött politikai megállapodásra,

— tekintettel az EU és a NATO által 2003. március 14-én kötött adatbiztonsági megállapodásra,

([9]) HL L 371., 2020.11.6., 3. o.

— tekintettel az EU–NATO együttműködésről szóló, 2016. július 8-án az Európai Tanács elnöke, az Európai Bizottság elnöke és a NATO főtitkára által Varsóban aláírt közös nyilatkozatra,

— tekintettel a varsói közös nyilatkozat végrehajtására vonatkozó 74 pontos közös javaslatra, amelyet az Európai Unió Tanácsa és a NATO Tanácsa 2016. december 6-án és 2017. december 5-én hagyott jóvá,

— tekintettel az EU–NATO együttműködésről szóló, az Európai Tanács elöke és az Európai Bizottság elnöke, valamint a NATO főtitkára által 2018. július 10-én Brüsszelben aláírt közös nyilatkozatra, valamint az Észak-atlanti Tanács 2018. július 11–12-i brüsszeli ülésén részt vevő állam- és kormányfők által kiadott brüsszeli csúcstalálkozó-nyilatkozatra,

— tekintettel a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a NATO főtitkára által a közös javaslatcsomag végrehajtásáról 2017 júniusában és decemberében, valamint 2018 júniusában, 2019-ben és 2020-ban közösen benyújtott öt eredményjelentésre,

— tekintettel az ENSZ fenntartható fejlődési céljaira, beleértve a fenntartható fejlődés békés és befogadó társadalmainak előmozdítására törekvő 16. célt,

— tekintettel a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés VI. cikkében a nukleáris fegyverrel rendelkező részes államok számára előírt nukleáris leszerelési kötelezettségre,

— tekintettel a walesi csúcstalálkozó nyilatkozatára, amelyet az Észak-atlanti Tanács walesi ülésén részt vevő állam- és kormányfők adtak ki 2014. szeptember 5-én,

— tekintettel a brüsszeli csúcstalálkozó nyilatkozatára, amelyet az Észak-atlanti Tanács 2021. június 14-i brüsszeli ülésén részt vevő állam- és kormányfők adtak ki,

— tekintettel a G7-ek vezetőinek „Közös cselekvési programunk a jobb újjáépítésért tett globális fellépés terén” című, 2021. június 13-i közleményére,

— tekintettel a 2021. június 16-án Genfben sorra került EU-Oroszország csúcstalálkozóra,

— tekintettel az ENSZ „Közös jövőnk biztosítása” című leszerelési programjára,

— tekintettel a NATO főtitkára által 2020. november 25-én kinevezett, „NATO 2030. Egyesülve az új korszakért” elnevezésű, Thomas de Mazière és Wess Mitchell társelnökök irányította vitacsoport jelentésére,

— tekintettel a NATO 2030 Ifjú Vezetők Csoportja által 2021. február 4-én kiadott, a „NATO 2030: A változás elfogadása és az értékek megőrzése” című jelentésre,

— tekintettel az ENSZ főtitkárának a biztosi testületnél tett 2020. december 15-i látogatására,

— tekintettel az alelnök/főképviselő részvételére a NATO védelmi minisztereinek 2021. február 17–18-i ülésén, valamint a NATO külügyminisztereinek 2021. március 23–24-i ülésén,

— tekintettel Jean-Claude Junckernek, a Bizottság elnökének az Unió helyzetéről szóló, 2016. szeptember 14-i beszédére,

— tekintettel a NATO és az EU politikai vezetői által a „Beyond Westlessness” (Túl a nyugattalanságon) elnevezésű különleges müncheni biztonsági konferencián 2021. február 19-én tett nyilatkozatokra,

— tekintettel a közös kül- és biztonságpolitikával (KKBP), valamint a közös biztonság- és védelempolitikával (KBVP) foglalkozó parlamentközi konferencia 2021. március 3-i ülésén folytatott eszmecserére,

— tekintettel az Európai Számvevőszék 09/2019. sz. „Európai védelem” című, 2019. szeptember 12-i felülvizsgálatára,

2021. július 7., szerda

— tekintettel a Külügyi Bizottság, a Biztonság- és Védelempolitikai Albizottság és a NATO Parlamenti Közgyűlésével fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség 2021. március 15-i együttes ülésén a NATO főtitkárával folytatott eszmecserére,

— tekintettel eljárási szabályzatának 54. cikkére,

— tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére (A9-0192/2021),

A. mivel az európai és transzatlanti szolidaritás és partnerség képezi a transzatlanti partnerség múltbeli, jelenlegi és jövőbeli biztonságának alapját; mivel a NATO és az EU jellegét tekintve eltér egymástól, de ugyanolyan változékony geopolitikai környezetben fejlődik;

B. mivel mind az EU, mind a NATO gondolkodási folyamatokat indított el a példa nélküli globális biztonsági változásokhoz való megfelelő alkalmazkodás érdekében; mivel 2020 júniusában az uniós vezetők megállapodtak abban, hogy elindítják a „stratégiai iránytű" meghatározására irányuló folyamatot; mivel a NATO vezetői 2021. június 14-i csúcstalálkozójukon úgy határoztak, hogy elkezdik a munkát a következő stratégiai koncepción, amelyet a 2022-ben tartandó következő csúcstalálkozójukon fognak jóváhagyni;

C. mivel 2020 novemberében az uniós tagállamok hírszerző szolgálatai egymással együttműködve elkészítették az EU első átfogó, 360 fokos minősített elemzését az EU-t jelenleg vagy esetleg a közeljövőben fenyegető veszélyek és kihívások teljes köréről; mivel a tervek szerint 2021 novemberében az alelnök/főképviselő benyújtja a stratégiai iránytű tervezetét, amelyet a tagállamok megvitatnak, majd a tervek szerint 2022 márciusában elfogadnak; mivel a stratégiai iránytű célja a „közös európai biztonsági és védelmi kultúra" kialakulásának elősegítése;

D. mivel az Európai Unió kifejezetten elismeri a NATO szerepét Európa és polgárai védelmében (EUSZ 42. cikk (7) bekezdés); mivel a közös védelemben a NATO-ra hárul az elsődleges felelősség (az Észak-atlanti Szerződés 5. cikke); mivel a kapacitás szempontjából a NATO a szövetséges erők műszaki és humán interoperabilitásának, valamint felszerelési politikáik koherenciájának egyik legfőbb szavatolója marad; mivel a NATO-szerződés 5. cikkében és az EUSZ 42. cikkének (7) bekezdésében foglalt kollektív önvédelem iránti elkötelezettség a szövetségesek közötti, illetve a tagállamok közötti szolidaritás garanciája;

E. mivel a közös értékek, a közös történelem, valamint az EU, az európai NATO-tagállamok, az USA és Kanada közötti különleges kapcsolat alkotja a transzatlanti szövetség lényegét és alapját; mivel az EU és a NATO közös biztonsági kihívásokkal és ugyanazzal az egyre nagyobb kihívást jelentő biztonsági környezettel néz szembe, valamint közösek a védelmi érdekeik is;

F. mivel a 2016. évi együttes nyilatkozatot követően megkezdődött az EU és a NATO közötti együttműködési folyamat, amelynek középpontjában 74 közös fellépési javaslat állt a hibrid fenyegetések elleni küzdelem, az operatív együttműködés – többek között a tengeren és a migráció területén –, a kiberbiztonság és védelem, a védelmi képességek, a védelmi ipar és kutatás, a gyakorlatok, valamint a keleti és déli partnerek kapacitásépítési erőfeszítéseinek támogatása terén;

G. mivel Európa biztonsága és védelme azon alapul, hogy az európaiak politikai akarattal, illetve polgári és katonai cselekvési képességgel vállalják felelősségüket egy olyan stratégiai környezetben, ami az elmúlt években jelentősen romlott; mivel a NATO-t nem egy múltbéli projekt folytatásának, hanem a világ biztonságát és stabilitását biztosító jövőképnek kell tekinteni, amelynek a továbbiakban is az új kihívásokhoz kell igazítania politikai stratégiáját, meg kell őriznie a politikai szolidaritást és kohéziót, valamint hiteles, technikai szempontból innovatív szervezetnek kell maradnia;

H. mivel az EU és a NATO közötti kapcsolatok egyetlen jogi keretét továbbra is a 2003-ban elfogadott keretrendszer képezi, amely a „Berlin plusz" megállapodással összhangban az EU közös biztonság- és védelempolitikai (KBVP) katonai műveleteinek tervezése és végrehajtása tekintetében a NATO kollektív tervezési struktúráinak, eszközeinek és képességeinek az EU-val való megosztására korlátozódik;

I. mivel a NATO főtitkára, Jens Stoltenberg 2020. november 10-én kijelentette, hogy „sürgősen folytatnunk kell a nukleáris fegyverzetellenőrzést és leszerelést", a NATO szövetségesek pedig 2020. december 15-én megerősítették a fegyverzetellenőrzés, a leszerelés és a nonproliferáció fenntartása és megerősítése iránti elkötelezettségüket;

J. mivel az EU és tagállamai – különösen a 2016. évi uniós globális stratégia közzététele óta – olyan szakpolitikákat folytattak, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy aktívabb és befolyásosabb globális szereplővé váljanak a béke és a biztonság terén, és így fokozták együttműködésüket a biztonság és a védelem területén; mivel a mérföldkövek közé tartozik az Európai Védelmi Alap (EDF) (és elődprogramjainak) létrehozása, az állandó strukturált együttműködés (PESCO) és a koordinált éves védelmi szemle (CARD) elindítása, valamint az Európai Békekeretről szóló megállapodás;

K. mivel a koordinált éves védelmi szemle (CARD) eszközt biztosít az EU számára a védelmi képességek fejlesztését célzó tagállami erőfeszítések további összehangolására és a további együttműködési területek azonosítására;

L. mivel a KBVP keretében jelenleg 5 000 fős uniós katonai és polgári állományt alkalmaznak hat katonai és 11 polgári misszióban és műveletben három kontinensen; mivel ezek a missziók sikeresen biztosítottak támogatást, kapacitásépítést és kiképzést azzal a céllal, hogy a konfliktus sújtotta és a konfliktust követő helyzetben lévő térségekben biztosítsák a békét, a biztonságot és a stabilitást; mivel Európa képessége nagymértékben azon alapul, hogy az Unió képes legyen hiteles módon beavatkozni a külső műveleti színhelyeken;

M. mivel az elmúlt hónapokban az EU és a NATO között példátlan mértékű magas szintű együttműködésre került sor: például 2020 decemberében a NATO-főtitkár és az uniós biztosok testülete között első ízben került sor megbeszélésre, illetve 2021 februárjában a NATO-főtitkár részt vett az Európai Tanács ülésén;

N. mivel a NATO a védelmi tervezési folyamatán (NDPP) keresztül négyévente meghatározza „ambíciószintjét”, és e célból minőségi és mennyiségi szempontból meghatározza azon erők, felszerelések és képességek körét, amelyekkel a szövetségeseknek rendelkezniük kell ahhoz, hogy támogatni tudják a NATO-missziók teljes spektrumát, valamint válaszolni tudjanak a lehetséges fenyegetésekre és kihívásokra;

O. mivel az Egyesült Államok már régóta kéri az EU-t és az uniós tagállamokat, hogy fokozzák erőfeszítéseiket a saját biztonsági és védelmi beruházásaik terén, ami jelentős hozzájárulást jelent a szövetségen belüli tehermegosztáshoz;

P. mivel a Covid19-világjárvány jelentős hatást gyakorol a nemzetközi kapcsolatokra és az állami költségvetésekre, tovább súlyosbította a fennálló globális feszültségeket és biztonsági kihívásokat, mint például a haderők felelőtlen és agresszív telepítését; mivel Kína és Oroszország különösen arra törekedett, hogy a világjárványt stratégiai érdekei előmozdítására használja fel; mivel az EU és a NATO a világjárvány kezdete óta szorosan együttműködik, és olyan kérdésekkel foglalkozik, mint az orvostechnikai felszerelések és az egészségügyi személyzet elosztása, a polgárok hazatelepítése, a kiber- és hibrid fenyegetések, a dezinformációs tevékenységek és az ellenséges propaganda elleni küzdelem;

Q. mivel a Bizottság a védelmi cselekvési terv benyújtásakor hangsúlyozta, hogy az ipari többletkapacitás, a széttagoltság és az európai katonai képesség elégtelen megvalósítása évente 25–100 milliárd EUR összegbe kerül, ami az uniós tagállamok nemzeti védelmi költségvetését terheli;

R. mivel a demokráciáknak megfelelő választ kell adniuk napjaink kihívásaira; mivel számos NATO-tag és uniós tagállam a demokráciát fenyegető belső kihívásokkal néz szembe; mivel globálisan úgy tűnik, hogy az olyan önkényuralmi rendszerek, mint Oroszország és Kína, megszilárdították befolyásukat és agresszív menetrendet követnek;

S. mivel a NATO megerősített előretolt jelenlétét – négy többnemzetiségű harccsoport jelenlétével Észtországban, Lettországban, Litvániában és Lengyelországban – a szövetség keleti határán az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, Kanada és Németország vezeti;

T. mivel a NATO sikeresen tesztelte gyors légi mobilitási kezdeményezését, hogy a Covid19-világjárvány idején lehetővé tegye az orvosi eszközök sürgős szállítását;

A transzatlanti kapcsolatok 70 éve a NATO révén

1. meggyőződése, hogy az európai Unió és a NATO a biztonság és a védelem terén egybehangzó érdekekkel rendelkezik; üdvözli a 2016. évi együttes nyilatkozat aláírása óta létező, és a 2018-as brüsszeli nyilatkozat óta megerősített, fokozott EU–NATO együttműködést, és hangsúlyozza, hogy az EU és a NATO közötti új erőre keltett stratégiai partnerség alapvető fontosságú ahhoz, hogy szembe lehessen nézni a biztonsági kihívásokkal, amelyekkel Európa és szomszédjai szembesülnek;

elismeri a szövetség által elért eredményeket, és hangsúlyozza azok folyamatos jelentőségét; hangsúlyozza, hogy a NATO-nak fokoznia kell a fenyegetések változó jellegéhez és megnövekedett mértékéhez való alkalmazkodással kapcsolatos erőfeszítéseit annak érdekében, hogy a világban a kollektív biztonság és béke terén továbbra is hiteles és fenntartható globális szereplő maradjon; emlékeztet arra, hogy az egyben NATO-szövetséges uniós tagállamok számára a NATO a kollektív védelem elsődleges kerete; kéri, hogy az EU mélyítse tovább a transzatlanti kapcsolatokat és a NATO-val kialakított nélkülözhetetlen partnerségét;

2. ismételten megerősíti korábbi elkötelezettségét az EU biztonság- és védelempolitikai törekvései iránt, és megismétli az EU azon törekvését, hogy a béke és a biztonság globális szereplője legyen; hangsúlyozza, hogy a NATO továbbra is alapkő a tagjai és a transzatlanti közösség egészének biztonsága és kollektív védelme szempontjából, és a szövetségesek közötti konzultációk s biztonsági döntések alapvető fóruma; újólag megerősíti, hogy támogatja az erős transzatlanti együttműködést, partnerséget és barátságot, amely az elmúlt 70 évben hozzájárult Európa sikeréhez, és a második világháború vége óta a stabilitásának és biztonságának alapját képezi;

3. aláhúzza, hogy az EU-NATO partnerség és a transzatlanti együttműködés egésze a demokrácia, a szabadság, az emberi jogok tiszteletben tartása, a jogállamiság, valamint a béke, a nemzetközi együttműködés előmozdítása és a szabályokon alapuló nemzetközi rend alapvető értékeinek közös támogatására és közös történelemre épül; hangsúlyozza, hogy a NATO több mint katonai szövetség, és a közös demokratikus értékek szimbóluma;

4. hangsúlyozza, hogy a NATO értékes partnere azon uniós tagállamoknak is, amelyek nem tagjai a szövetségnek; elismeri, hogy a NATO többek között a Partnerség a Békéért (PfP) programján és a Partnerségi Interoperabilitási Kezdeményezésen (PII) keresztül együttműködik a NATO-n kívüli uniós tagállamok némelyikével; emlékeztet arra, hogy az EU és NATO közötti együttműködés nem sértheti a NATO-n kívüli uniós tagállamok biztonsági és védelmi politikáját; emlékeztet arra, hogy a NATO és a nem NATO-tag uniós tagállamok közötti együttműködés az EU–NATO együttműködés szerves részét képezi. üdvözli a nem NATO-tag uniós tagállamok részvételét a szövetség kezdeményezéseiben, tiszteletben tartva ugyanakkor a semlegességi politikákat, a vonatkozó alkotmányos kereteket, a harmadik országok bevonását és az EU törekvéseit; hangsúlyozza, hogy a két szervezet jellemzői nagyban különböznek egymástól, és hogy együttműködésüket a kölcsönösség és a befogadás elveire építve, az egyes tagállamok egyedi karakterű biztonság- és védelempolitikájának sérelme nélkül, a két szervezet döntéshozatali autonómiájának és eljárásainak teljes tiszteletben tartása mellett kell folytatni; emlékeztet a két szervezet eltérő jellegére és szerepére: az EU egy polgári szervezet, amelynek az EUSZ 43. cikkének (1) bekezdése szerint van egy területen kívüli műveleteket (petersbergi feladatok) végző katonai ága, a NATO ezzel szemben egy katonai és politikai szövetség, amelynek feladata a tagjai kollektív területi védelmének megszervezése;

5. hangsúlyozza, hogy a transzatlanti közösségnek számos újonnan megjelenő fenyegetéssel, rendszerszintű versennyel és demokratikus társadalmaink számára példa nélküli közös kihívásokkal kell szembenéznie, amelyek veszélyeztetik a jogállamiságot és az alapvető szabadságok tiszteletben tartását, közvetlenül vagy közvetve érintik a tagállamok és polgáraik biztonságát, és kiterjednek a hagyományos fenyegetésektől, a nem hatékony fegyverellenőrzéstől és a tömegpusztító fegyverek elterjedésétől, a nukleáris fegyverek kockázatának csökkentésétől, az instabilitástól a déli és keleti szomszédságban, az éghajlatváltozásig, a pandémiákig és a terrorizmusig, a hibrid fenyegetésekig, a félretájékoztatástól és a nem biztonságos technológiáktól a hibrid fenyegetésekig, a dezinformációig és a nem biztonságos technológiák használatáig; hangsúlyozza, hogy a szabályokon alapuló nemzetközi rend ebből eredő kihívásaira tekintettel az erősebb EU-NATO együttműködés hozzájárul a hatékony globális kormányzáshoz és multilateralizmushoz;

6. hangsúlyozza, hogy a transzatlanti közösség csak az együttműködés elmélyítésével és a partnerség új szintre emelésével tudja sikeresen kezelni ezeket a kihívásokat; hangsúlyozza, hogy az EU és a NATO egyaránt egyedülálló képességekkel és erősségekkel rendelkezik; ezért úgy véli, hogy az erőfeszítések és a fejlett együttműködés egymást kiegészítő jellege rendkívül fontos a transzatlanti biztonság fenntartása szempontjából; hangsúlyozza, hogy e közös kihívások jobb kezelése érdekében az EU és a NATO közötti partnerség keretében prioritásként kell kezelni a politikai kohézió és egység fenntartását, valamint a politikai konzultáció megerősítését;

7. biztos abban, hogy a transzatlanti közösség nemcsak az új kihívásokhoz való alkalmazkodásra, hanem azok kezelésére is képes; háláját fejezi ki a számos uniós, NATO- és nemzeti alkalmazott által végzett kiváló munkáért, akik keményen dolgoznak polgáraink védelméért;

8. kegyelettel és tisztelettel adózik a transzatlanti szövetség valamennyi, szolgálatban elesett vagy megsebesült, valamint a jelenleg is szolgálatot teljesítő tagja előtt;

A transzatlanti és az EU–NATO együttműködés fokozása

9. üdvözli a 2021. június 14-i NATO-csúcstalálkozó által a transzatlanti egységről és együttműködésről küldött határozott jelzést, amely megmutatta, hogy a szövetség továbbra is létfontosságú, és továbbra is képes alkalmazkodni a jelenlegi és az új kihívásokhoz; úgy véli, hogy az EU és a NATO közötti együttműködésről levont következtetéseknek tükröződniük kell a NATO következő stratégiai koncepciójával kapcsolatos munkában is; üdvözli, hogy a NATO főtitkára kinevezte a független szakértői csoportot, és elismerését fejezi ki különösen az EU és a NATO közötti szorosabb együttműködésre vonatkozó ajánlásaival kapcsolatban; támogatja a Bizottság elnökének és az alelnöknek/főképviselőnek az EU és az USA közötti biztonsági és védelmi párbeszédre vonatkozó 2020. decemberi javaslatait; üdvözli a Biden-kormány egyértelműen kinyilvánított szándékát, hogy párbeszédet folytasson az EU és a NATO partnereivel minden területen;

10. határozottan üdvözli a 2021. június 15-i EU-USA csúcstalálkozót és a szilárd NATO-EU együttműködés szilárd támogatottságának kifejezését; üdvözli, hogy az EU és az USA közösen elismerte, hogy az uniós biztonsági és védelmi kezdeményezések hozzájárulhatnak mind az európai, mind a transzatlanti biztonsághoz, és üdvözli a külön a biztonság és védelem ügyének szentelt EU–USA párbeszéd megindítására irányuló, kinyilvánított szándékot; hangsúlyozza, hogy az Egyesült Államok európai biztonsági jelenléte kulcsfontosságú jelentőséggel bír Európa biztonsága szempontjából, és kiemeli teljes mértékű elkötelezettségét a transzatlanti biztonsági együttműködés iránt; hangsúlyozza, hogy a EU és az USA közötti partnerség az EU és a NATO közötti sikeres együttműködés kulcsfontosságú eleme; hangsúlyozza, hogy a transzatlanti partnerség számára előnyös a kiszámítható külpolitikai döntéshozatal és a többoldalú kötelezettségvállalás; úgy véli, hogy az amerikai kormányváltás lehetőséget jelent arra, hogy megerősítsék az olyan közös értékeket, mint a demokrácia, a jogállamiság, a multilateralizmus, a béke és a jólét, valamint a közös fenyegetések leküzdése terén fokozzák a nemzetközi együttműködést, amely lehetőség szerint közös szankciókat is magában foglalhat;

11. teljes mértékben osztja a legutóbbi NATO-csúcstalálkozó záróközleményében kifejtett nézetet, mely szerint a NATO-n és az EU-n belül zajló stratégiai folyamatok egyedülálló lehetőséget kínálnak arra, hogy tovább erősítsük konzultációinkat és együttműködésünket polgáraink biztonságának fokozása, valamint az euroatlanti térségben és azon túl a béke és stabilitás előmozdítása érdekében; éppen ezért megismétli felhívását az EU stratégiai iránytűjével kapcsolatos és a NATO következő stratégiai koncepciójával kapcsolatban bejelentett, párhuzamosan végzett, folyamatban lévő és jövőbeli munkára az egyértelmű prioritások kijelölése, valamint további szinergiák azonosítása céljából a transzatlanti kapcsolatok megerősítése és az EU és a NATO közötti együttműködés előmozdítása érdekében; az összes érintett szereplőt arra kéri, hogy használja ki ezt a lehetőséget e folyamatok összekapcsolására mind politikai, mind technikai szinten; hangsúlyozza, hogy minkét folyamatnak koherensnek kell lennie, a közös regionális és globális fenyegetéseket kell azonosítania, és meg kell határoznia az e fenyegetések kezeléséhez szükséges következő lépéseket; kifejezi azon elképzelését, hogy az EU stratégiai iránytűje lefektetheti a NATO következő stratégiai koncepciójának naprakésszé tételéhez való uniós hozzájárulás alapjait; úgy véli, hogy ezeknek a folyamatoknak külön ki kell emelniük az egyes szervezetek hozzáadott értékét, adott esetben segíteniük kell a feladatok jobb elosztásának meghatározását, és állandó párbeszéd és szoros koordináció révén fel kell térképezniük, hogy az EU-nak vagy a NATO-nak kell-e egymást kölcsönösen erősítő módon vezető szerepet vállalnia egy adott területen;

12. arra számít, hogy a stratégiai iránytű végrehajtása elmélyíti majd az EU szolidaritását, és elősegíti a tagállamok közötti közös stratégiai kultúra kialakulását; üdvözli a 2020. novemberi első közös fenyegetéselemzést, és felszólít az elfogadott közös veszélyértékelés felé történő előrelépésre; úgy véli, hogy az EU integrált megközelítését naprakésszé lehet tenni, figyelembe véve a stratégiai iránytű folyamata során végrehajtott fenyegetéselemzés eredményeit; úgy véli, hogy az EU közvetlen szomszédságában lévő országok, különösen a keleti partnerség és a Nyugat-Balkán biztonsági dimenzióját megfelelően figyelembe kell venni a stratégiai iránytű kidolgozása során, mivel az európai biztonsági környezet és Európa ellenálló képessége nem érhető el az EU valamennyi szomszédjának hosszú távú biztonsága és ellenálló képessége nélkül;

13. hangsúlyozza, hogy a NATO esetében az Észak-atlanti Szerződés 5. cikke, valamint az EU esetében az EUSZ 42. cikkének (7) bekezdése és az EUMSZ 222. cikke fontos eszközt jelent, amely válsághelyzetben szolidaritást garantál az adott szervezetek tagjai számára; emlékeztet arra, hogy az Észak-atlanti Szerződés 5. cikkére a 2001. szeptemberi New York-i és washingtoni terrortámadások után hivatkoztak az Egyesült Államokkal való szolidaritás kifejezése céljából, a 42. cikk (7) bekezdésére pedig a 2015. novemberi párizsi terrortámadások után a Franciaországgal való szolidaritás kifejezése céljából; a stratégiai koncepció felülvizsgálata és a stratégiai iránytű kidolgozása során vitát szorgalmaz az EUSZ

2021. július 7., szerda

42. cikkének (7) bekezdése és az Észak-atlanti Szerződés 5. cikke közötti kapcsolatról, amelyek meghatározzák az EU és a NATO szolidaritás és biztonság iránti egyértelmű elkötelezettségét, ugyanakkor úgy véli, hogy teljes mértékben tiszteletben kell tartani mindkét szervezet önálló döntéshozatalát;

14. üdvözli, hogy a 2021. június 14-i NATO-csúcstalálkozó záróközleménye pozitívan fogalmaz az EU és a NATO közötti együttműködésről; ugyanakkor úgy véli, hogy jelentősen több erőfeszítésre van szükség az EU és a NATO közötti együttműködés előmozdításához és egy érdemi stratégiai partnerség kialakításához; hangsúlyozza, hogy az EU a NATO partnere, és hogy az EU–NATO együttműködés kölcsönösen erősíti egymást, és az átláthatóság, a viszonosság, az inkluzivitás, a két szervezet döntéshozatali autonómiája elfogadott irányadó elvein alapul; hangsúlyozza, hogy a koherens, egymást kiegészítő és interoperábilis védelmi képességek fejlesztése elengedhetetlen az euroatlanti térség biztonságának növeléséhez, összhangban az egységes haderők elvével; megismétli, hogy a – lehetőség szerint partnerségben vagy kölcsönösen elfogadott módon, de szükség esetén önállóan megvalósuló – európai katonai cselekvési képesség elengedhetetlen a NATO alapvető feladatainak teljesítéséhez való hozzájáruláshoz, valamint az elrettentés fokozásához, és ekképpen az európai kontinens egészének biztonsága szavatolásához;

15. úgy véli, hogy az EU és a NATO közötti jövőbeli együttműködésnek építenie kell mind az EU polgári válságkezeléssel és kapacitásépítéssel kapcsolatos egyedülálló szakértelméből, különösen a Polgári Tervezési és Végrehajtási Szolgálatból (CPCC), mind katonai válságkezelési szakértelméből, nevezetesen a Katonai Tervezési és Végrehajtási Szolgálatból (MPCC), valamint a 37 helyszíni katonai művelet 2003 óta történő telepítéséből nyert tapasztalatokra, valamint a partnerországok katonai szereplőinek a „Kapacitási Támogatási Eszköz és a béketeremtési mechanizmus keretében” nyújtott segítségre;

16. üdvözli a 2021. június 14-i NATO-csúcstalálkozón kiadott közlemény egyértelmű megfogalmazását az ellenálló képesség fontosságáról; hangsúlyozza, hogy mind az EU-nak, mind a NATO-nak meg kell erősítenie és hatékonyabban kell koordinálnia az együttműködést az ellenálló képesség kulcsfontosságú területén, és kiemeli az EU arra irányuló törekvését, hogy értelmes megközelítést dolgozzon ki a reziliencia különböző polgári és katonai vonatkozásainak megerősítése érdekében, többek között a kritikus infrastruktúrák védelme terén, például a közlekedési, az energia- és az informatikai ágazatban, valamint az EU mint a félretájékoztatás és az álhírek elleni küzdelem kulcsfontosságú szereplője tekintetében;

17. üdvözli a Tanács 2021. május 6-i kedvező határozatát, amely felhatalmazta a katonai mobilitási projekt koordinátorát, Hollandiát, hogy meghívja az Egyesült Államok, Kanada és Norvégiát ezek kérésének megfelelően a PESCO katonai mobilitással kapcsolatos projektjében részvételre; hangsúlyozza, hogy ez a részvétel fontos lépést jelentene az EU és a NATO képességfejlesztési erőfeszítései közötti nagyobb koherencia felé, és az újjáélesztett transzatlanti partnerség konkrét példája lenne; emlékeztet arra, hogy a harmadik országok PESCO-projektekben való kivételes részvétele – feltéve, hogy ez nem ássa alá az uniós KBVP előmozdításának célkitűzését, és megfelel az elfogadott politikai, anyagi és jogi feltételeknek – az Unió stratégiai érdekét képezheti, különösen akkor, ha technikai szakértelmet vagy további képességeket biztosít; úgy véli, hogy ez különösen igaz az olyan stratégiai partnerekre, mint a NATO szövetségesei, a nyugat-balkáni országok és a keleti partnerségbeli partnerek; emlékeztet arra az álláspontjára, hogy a harmadik országok részvétele csak kivételes lehet, amelyről eseti alapon és az uniós tagállamok meghívására döntenek, és hangsúlyozza, hogy e részvételnek hozzáadott értéket kell nyújtania, és hozzá kell járulnia a KBVP megerősítéséhez; emlékeztet továbbá arra, hogy a harmadik országok részvételének tiszteletben kell tartania a (KKBP) 2020/1639 határozatban foglalt vonatkozó szabályokat;

18. hangsúlyozza a transzatlanti együttműködés fontosságát számos nemzetközi kérdésben, mint például az éghajlatváltozás, a pandémiára való reagálás, a kialakulóban lévő forradalmi technológiák, a mesterséges intelligencia, a kiberbiztonság, a terrorizmus elleni küzdelem, beleértve a dzsihádista és államilag támogatott terrorizmust, az energiaügy, a tengerhajózási biztonság és reziliencia, valamint a világűr területén;

19. elismeri az EU és a NATO közötti fontos együttműködést a Nyugat-Balkánon, például az EU koszovói jogállamiság-missziója (EULEX) és a koszovói erők (KFOR) között; elismeréssel adózik az EUFOR Althea műveletnek, amelynek műveleti parancsnoksága a Szövetséges Erők Európai Főparancsnokságán (SHAPE) található a NATO-val kötött Berlin Plusz megállapodások alapján, amely ezen intézkedések keretében hozzájárul a bosznia-hercegovinai biztonságos környezet megteremtéséhez, mióta 2004-ben átvette e szerepet a NATO Stabilizációs Erejétől (SFOR); megjegyzi, hogy az e missziók és műveletek során szerzett tapasztalatok és az azokból levont tanulságok elengedhetetlenek annak biztosításához, hogy az EU és a NATO közötti jelenlegi és jövőbeli együttműködés békét, biztonságot és stabilitást biztosítson az érintett régiókban, a helyi partnerek támogatásában és képzésében, valamint a kapacitásépítésben; megjegyzi,

hogy a NATO-integráció fontos szerepet játszott a Nyugat-Balkánon azáltal, hogy stabilizálta ezeket az országokat, ami fontos volt az uniós perspektíva és a fokozatos uniós integráció szempontjából; úgy véli, hogy az EU-nak és a NATO-nak több támogatást kell nyújtania a nyugat-balkáni országoknak a például Oroszországból, Kínából, Törökországból és Szaúd-Arábiából érkező, valamint radikális csoportoktól és nem állami szereplőktől származó rosszindulatú külföldi beavatkozás elleni küzdelemben; üdvözli, hogy az uniós csatlakozási folyamatban részt vevő három nyugat-balkáni ország – Albánia, Montenegró és Észak-Macedónia – NATO-szövetségessé vált;

20. felszólítja a tagállamokat és a NATO-szövetségeseket, hogy minden lehetséges eszközzel támogassák a tagjelölt és potenciális tagjelölt uniós országokkal, valamint a keleti és déli szomszédságbeli partnerekkel folytatott katonai-biztonsági együttműködés megerősítését, mivel ennek hiányában a régió biztonsága és stabilitása nem biztosítható; emlékeztet arra, hogy az EU fontos szerepet játszhat a NATO nyitott ajtókkal kapcsolatos politikájának támogatásában azáltal, hogy szoros politikai és operatív szinergiákat tart fenn a csatlakozni kívánó országokkal, nevezetesen Bosznia-Hercegovinával, Ukrajnával és Grúziával; hangsúlyozza a NATO különböző partnerországai által az euroatlanti biztonsághoz nyújtott hozzájárulás jelentőségét; szorosabb koordinációt és hatékony munkamegosztást sürget az EU és a NATO között a harmadik országokkal folytatott együttműködés terén, különös hangsúlyt fektetve a NATO „Megerősített lehetőségek” partnerségére (EoP); megismétli, hogy támogatja mind az EU, mind a NATO bővítését;

Az EU és a NATO előtt álló fenyegetések és kihívások

21. mélységes aggodalmának ad hangot az Oroszország által Putyin elnök vezetése alatt folytatott folyamatos revizionista, militarista és agresszív politikák miatt; üdvözli az Oroszországgal kapcsolatosan a közelmúltbeli NATO- és EU–USA csúcstalálkozók során alkalmazott egyértelmű megfogalmazást, és üdvözli az Oroszországgal kapcsolatos magas szintű EU–USA párbeszéd létrehozását; hangsúlyozza, hogy mind a NATO-nak, mind az EU-nak egy következetes proaktív stratégiát kell követnie, és a nemzetközi jogot tiszteletben tartva, gyorsan és egységesen kell reagálnia az Oroszország által elkövetett agresszióra és provokációra, megismétli, hogy korábban elítélte a Krím félsziget Oroszország általi 2014-es jogellenes és törvénytelen elcsatolását; elítéli, hogy Oroszország folyamatosan alkalmaz kibertámadásokat, félretájékoztatási kampányokat, álhíreket, merényleteket és méregtámadásokat az ellenzéki személyiségek ellen; felhívja az EU-t és a NATO-t, hogy az Oroszország által Ukrajna, Grúzia és Moldova ellen közvetlenül és közvetve gyakorolt agressziók és tevékenységek, valamint a balti-tengeri és fekete-tengeri régiókban, az Azovi-tengeren, a Földközi-tenger keleti térségében és az Északi-sarkvidéken folytatott asszertív tevékenységek elleni fellépés érdekében fokozzák és terjesszék ki a jelenlegi kötelezettségvállalásokat; felidézi annak fontosságát, hogy tiszteletben tartsák a nemzetközi határokat és Oroszország szomszédainak területi integritását; emlékeztet arra, hogy a transzatlanti partnereknek össze kell hangolniuk az elrettentés és az Oroszországgal folytatott párbeszéd kettős megközelítését, rendszeres kapcsolatot tartva fenn a fegyverzetellenőrzés, a katonai átláthatóság és a biztonsággal kapcsolatos egyéb kérdések terén;

22. elítéli a vezető európai tisztviselőkkel és más uniós polgárokkal, köztük az Európai Parlament elnökével szembeni közelmúltbeli orosz szankciókat, és sajnálja, hogy Putyin elnök egyértelműen elutasította a párbeszédet, valamint megsértett számos fontos nemzetközi kötelezettségvállalást, és folyamatosan megsérti az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, továbbá úgy véli, hogy Oroszország folytatódó agresszív fellépése és növekvő katonai magabiztossága fenyegetést jelent az euroatlanti biztonságra és stabilitásra nézve; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy Oroszország a közelmúltban nagyszabású katonai tevékenységeket folytatott Ukrajnában és Ukrajna körül; ezzel összefüggésben határozottan támogatja Ukrajna szuverenitását és területi integritását, és felszólít katonai képességeinek és ellenálló képességének megerősítésére;

23. elismeri, hogy Kína növekvő befolyását, magabiztosságát, valamint katonai, technológiai és politikai felemelkedését összehangolt transzatlanti stratégiával kell kezelni; ennek fényében üdvözli a közelmúltbeli NATO- és EU–USA csúcstalálkozók során használt erőteljes megfogalmazást; súlyos aggodalmát fejezi ki a Kínai Kommunista Párt hatóságai által többek között a hongkongi demokrácia elnyomása, a vallási és kulturális kisebbségekkel, különösen a hszincsiangi ujgurokkal szembeni megkülönböztető bánásmód, a Tajvan elleni fenyegetések vagy a Dél-kínai-tengeren folytatott agresszív politikák és fellépések miatt; rámutat továbbá annak jelentőségére, hogy Kína tekintélyelvű rendszerként rendszerszintű versenybe lépett a transzatlanti partnerséggel, aláásva a szabályokon alapuló, évtizedek alatt kiépült nemzetközi rendet, és azt, ahogyan megpróbálja ezt átalakítani a KKP saját értékei és érdekei szerint; emlékeztet arra, hogy az „Egy övezet, egy út” kezdeményezésen, a kibertérben, az Északi-sarkvidéken és Afrikában folytatott tevékenységein, az európai kritikus infrastruktúrákba történő befektetésein, valamint a dokumentált szellemitulajdon-lopásain keresztül Kína egyre nagyobb mértékben van jelen a nemzetközi színtéren és Európában; az információs és kommunikációs technológiák

(ikt) területén folytatott kínai tevékenységek szoros megfigyelését szorgalmazza, különös tekintettel a Digitális Selyemút kezdeményezésre, annak érdekében, hogy megelőzhetők legyenek a kínai vállalatok ellenőrzése alatt álló infrastruktúrától való függőségek, amelyek magukban hordozzák azt a kockázatot, hogy az ikt területén a nemzetközi normák fejlődése egyoldalú kínai befolyás alá kerül; felszólítja az EU-t és a NATO-t, hogy fokozzák a koordinációt a kritikus digitális infrastruktúra és a távközlési hálózatok külföldi országok általi manipulálással szembeni védelme érdekében, fokozatosan kivonva a nem demokratikus országok, például Kína által gyártott berendezéseket;

24. ösztönzi az EU-t és a NATO-t, hogy kezdjenek stratégiai párbeszédet Kínával kapcsolatos közös és összehangolt megközelítés kialakítása érdekében, az egyes szervezetek erősségeire és kapacitásaira támaszkodva, a közösen elfogadott stratégiai célok alapján a lehető legnagyobb hozzáadott érték megteremtése érdekében;

25. komoly aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a transzatlanti partnerség önkényhatalmi ellenfelei és versenytársai nem csupán katonai, hanem politikai, gazdasági, technológiai és társadalmi eszközöket is használnak társadalmaink és demokráciáink aláásására; rámutat a hibrid fenyegetések, a kibertámadások, külföldi beavatkozások, a választásokba történő beavatkozások és a félretájékoztatási kampányok jelentette jelentős biztonsági és gazdasági kihívásokra, amelyek a demokráciáink természete elleni támadásnak minősülnek; elítéli a Covid19-világjárvánnyal összefüggésben az EU tagállamai és a NATO szövetségesei ellen a közelmúltban állami és nem állami szereplők által egyre gyakrabban indított kibertámadásokat és kémkedést, amelyek az egészségügyi ágazatot is megcélozták; hangsúlyozza, hogy az ellenálló képesség terén minden európai erőfeszítésnek – a védelmi tevékenységeinkhez nyújtott támogatás biztosításához szükséges alapként – tartalmaznia kell egy világos, nyilvános kommunikációs stratégiát is, amelynek célja a transzatlanti biztonsági kihívások tudatosítása a közvéleményben; úgy véli, hogy az EU-nak és a NATO-nak arra kell törekednie, hogy átfogó megközelítésben állapodjon meg és hajtson végre bátrabb, összehangoltabb, arányos válaszlépéseket és megfelelő konfliktusmegelőzési és válságkezelési mechanizmusokat a közös új fenyegetések elleni küzdelem érdekében;

26. kiemeli, hogy a NATO továbbra is egyedülálló fórum az EU és korábbi tagállama, az Egyesült Királyság közötti védelmi együttműködés terén; átfogó, inkluzív és stratégiai biztonsági és védelmi partnerséget szorgalmaz az EU és az Egyesült Királyság között; felhívja a NATO-t és az EU-t, hogy fokozzák a demokrácia védelmére irányuló közös fellépést a nemzetközi színtéren, többek között a multilaterális szervezetek megerősítése révén, hogy megvédjék a szabályokon alapuló multilaterális rendet az egyre növekvő tekintélyelvű hatalmakkal szemben; felszólít a világ hasonlóan gondolkodó demokráciáival való szorosabb kapcsolatok aktív fejlesztésére; úgy véli, hogy az olyan országokkal való megerősített biztonsági partnerség, mint Japán, Ausztrália és India – amelyek az USA-val együtt az úgynevezett négyoldalú biztonsági párbeszédet alkotják –, valamint Dél-Korea, Új-Zéland, fokozottan együttműködve Tajvannal, nem csak általános biztonságunkat növeli, hanem hozzájárulhat az ENSZ és más multilaterális fórumok által meghatározott globális normák és szabályok eredményesebb végrehajtásához; ösztönzi továbbá az EU és a NATO együttműködését az ASEAN-tagokkal ebben az összefüggésben;

27. felhívja az EU-t, a NATO-t és az ENSZ-t, hogy vizsgálják meg a szorosabb együttműködés lehetőségeit a válságkezelés, a humanitárius fellépések, a békefenntartás és a partnerek kapacitásépítése terén, különösen a közös műveleti területeken; egy befogadóbb környezet megteremtését szorgalmazza, amely növelné a nők részvételét a három alapvető feladatban, valamint a politikai és katonai struktúrákban; sürgeti az EU-t és a NATO-t, hogy működjenek együtt az ENSZ BT nőkről, békéről és biztonságról szóló 1325. sz. határozatának szisztematikusabb végrehajtása, valamint a közös oktatási és képzési tevékenységek fejlesztése érdekében;

28. hangsúlyozza, hogy következetes, világos, koherens és összehangolt EU–NATO megközelítésre van szükség a déli szomszédsággal kapcsolatban, amely egyaránt foglalkozik a hagyományos fenyegetésekkel, például a terrorizmussal, valamint Oroszország és Kína növekvő, agresszív jelenlétével; rámutat a NATO „Óceáni pajzs” művelete és az Atalanta uniós haderő között a kalóztámadások elleni küzdelem és az Ádeni-öbölben való biztonságos áthaladás biztosítása terén folytatott korábbi együttműködésre;

29. szorgalmazza az uniós EUNAVFOR MED IRINI és a NATO Sea Guardian művelete közötti együttműködést és koordinációt; hangsúlyozza, hogy mindkét művelet hozzájárul a Földközi-tenger biztonságához és stabilitásához;

30. aggasztják az indiai- és csendes-óceáni térségben tapasztalható növekvő feszültségek, amelyek veszélyeztetik a regionális és globális stabilitást, és a régió hasonló gondolkodású partnereivel való fokozott együttműködésre szólít fel, amelynek magában kell foglalnia a rendszeres politikai párbeszédet és konzultációt, az információcserét, valamint a képzések és gyakorlatok összehangolását;

31. felszólítja az EU-t és a NATO-t, hogy tanúsítsanak szilárd elkötelezettséget és hangolják össze tevékenységeiket az elmúlt két évtized afganisztáni fejlődésének fenntartása érdekében, tekintettel a „Resolute Support” misszió Afganisztánból történő kivonására, amelynek rendezett és összehangolt módon kell történnie; ösztönzi az Afganisztánon belüli béketárgyalások további támogatását, ragaszkodva ahhoz, hogy a folyamat megőrizze az afgán nép 2001 óta elért politikai, gazdasági és társadalmi eredményeit, különösen a nők, a gyermekek és a kisebbségek jogainak védelmét, és azokra építsen;

32. támogatja az EU, az ENSZ és a NATO közötti fokozott koordinációt Irakban, többek között az EU iraki tanácsadó missziója (EUAM) és a NATO iraki missziója (NMI) révén, amelyek egyaránt hozzájárulnak az ország stabilizálásához;

33. ösztönzi az EU és a NATO közötti párbeszédet és az együttműködést Latin-Amerika és a Karib-térség partnerországaival; megjegyzi, hogy Kolumbia az egyetlen latin-amerikai NATO-partnerország, és hangsúlyozza, hogy további partnerségeket kell megszilárdítani a régióban;

34. elismeri, hogy az ellenséges államok és nem állami szereplők által elkövetett hibrid és kibertámadások megkérdőjelezik az államközi konfliktus, kémkedés és szabotázs hagyományos meghatározását; felszólítja az EU-t, hogy fejlessze tovább saját eszköztárát a kritikus infrastruktúrák hibrid támadások elleni védelmére; üdvözli Európai Védelmi Ügynökségnek (EDA) a védelmi és biztonsági ágazatban a fenntartható energiával foglalkozó konzultációs fóruma (CF SEDSS) keretében annak érdekében végzett munkát, hogy javítsák a kritikus infrastruktúrák védelmét az EU-ban; hangsúlyozza, hogy mind az EU-nak, mind a NATO-nak tovább kell erősítenie saját önálló képességeit a hibrid és kibertámadások megelőzésére, megakadályozására és az azokra való reagálásra, beleértve a saját intézményei elleni támadásokat is; üdvözli a NATO 2021. évi csúcstalálkozóján kiadott közlemény egyértelműsítését, mely szerint az Észak-atlanti Tanács dönthet úgy, hogy hibrid hadviselés esetén az 5. cikkre hivatkozik, ahogyan azt fegyveres támadás esetén teheti; fokozott együttműködésre és kibervédelmi képzésre szólít fel; javasolja egy, a kiberfenyegetésekkel kapcsolatos közös információs központ, valamint a kiberbiztonsággal foglalkozó közös EU-NATO munkacsoport létrehozását, a kiberfenyegetésekre adandó kollektív válaszok meghatározása és elfogadása érdekében; e tekintetben felszólít az Európai Uniós Kiberbiztonsági Ügynökség (ENISA) és a NATO Kibervédelmi Kiválósági Együttműködési Központja közötti szoros koordinációra; felszólít az EU és a NATO közötti fokozott koordinációra a rosszindulatú kiberbiztonsági incidensek elkövetőinek kollektív azonosítása tekintetében;

35. üdvözli a hibrid fenyegetések elleni küzdelem európai kiválósági központja (Hybrid COE), az európai intézmények, szervek és hivatalok számítógépes vészhelyzeteket elhárító csoportja (CERT–EU) és a NATO számítógép-incidenskezelő képessége (NCIRC) által végzett munkát, és ezt az EU–NATO együttműködés jó példájának tekinti; úgy véli, hogy a hibrid fenyegetések elleni küzdelem európai kiválósági központján keresztül tovább lehetne fejleszteni a kiberfenyegetésekre adott közös választ, többek között közös tanfolyamok és képzések révén; meggyőződése, hogy további lépésekre van szükség, például a polgári és katonai komponensek közötti több szinergia létrehozására irányuló erőfeszítésekre a közös reziliencia előmozdítása és ezáltal a jövőbeli hibrid fenyegetések elhárítása érdekében; rámutat továbbá arra, hogy az EU és a NATO közös értékeink alapján alakíthatják ki a globális kibernormákat; úgy véli, hogy az EU-nak és a NATO-nak össze kellene hangolniuk a nemzetközi fegyverzet-ellenőrzésre vonatkozó menetrend kidolgozásával kapcsolatos álláspontjaikat a katonai felhasználású, kialakulóban lévő, diszruptív technológiák (EDT-k) kiemelt területein;

36. felhívja az EU-t és a NATO-t, hogy fokozzák a katonai képességek terén a globális technológiai vezető szerep elérésére és fenntartására irányuló közös erőfeszítéseket, többek között a forradalmi technológiákon, kvantuminformatikán és mesterséges intelligencián alapuló kutatási projektek közösségi finanszírozása révén, ezáltal elősegítve a demokratikus értékeken alapuló, élvonalbeli katonai képességek fejlesztését; kiemeli a polgári irányultságú induló vállalkozások és kkv-k szerepét a jelenkori innovációban a kialakulóban lévő technológiák területén; hangsúlyozza továbbá, hogy a kialakulóban lévő technológiák lehetőségeket kínálnak védelmi pozícióink megerősítésére is; hangsúlyozza továbbá, hogy az interoperabilitás, a közös technológiai szabványok, valamint az élvonalbeli technológiákba, a kutatásba és az innovációba való közös beruházás kulcsfontosságú ahhoz, hogy az EU és a NATO továbbra megvalósítsa a polgáraink a lehető legjobb módon való védelmére irányuló célkitűzését; hangsúlyozza, hogy az alapvető jogokat tiszteletben tartó és a közérdeket támogató mesterséges intelligencia fejlesztéséhez szükség van egy olyan uniós mesterségesintelligencia-keret megerősítésére, amely bevonja a köz-, a magánszféra és a civil társadalom érdekelt feleit; javasolja, hogy az olyan kezdeményezések, mint az európai védelmi ipari fejlesztési program, a PESCO és az EDF könnyítsék meg a kis- és középvállalkozások (kkv-k) szerepvállalását az inkubációt és a tőkebefektetést támogató erőfeszítések előmozdítása révén; ösztönzi, hogy dolgozzanak ki egy sor közös uniós mesterségesintelligencia-képességet a műszaki hiányosságok áthidalására annak biztosítása érdekében, hogy azok a tagállamok, amelyek nem rendelkeznek megfelelő technológiai-ipari szakértelemmel vagy képességekkel ahhoz, hogy védelmi minisztériumaikban mesterségesintelligencia-rendszereket valósítsanak meg, ne maradjanak le;

37. megállapítja a technológiai fejlődés gyorsaságát, beleértve a digitalizációt és a mesterséges intelligencia (MI) megnövekedett lehetőségeit, és felszólítja az EU tagállamokat és a NATO-szövetségeseket, hogy törekedjenek szorosabb együttműködésre annak érdekében, hogy e megatrendek tekintetében megőrizzék technológiai előnyüket, biztosítsák informatikai rendszereik interoperabilitását, és közösen törekedjenek az ezekre az új technológiákra vonatkozó közös etikai normák kidolgozására és ezek globális előmozdítására; felszólítja az EU-t és a NATO-t, hogy vállaljanak vezető szerepet a bizonyos fokú autonómiával rendelkező fegyverek fejlesztésére és etikus használatára vonatkozó átfogó szabályozási keret létrehozására irányuló globális erőfeszítésekben; ösztönzi az EU-t és a NATO-szövetségeseket, hogy aktívan vegyenek részt az érdemi emberi ellenőrzés nélküli, halált okozó autonóm fegyverrendszerek betiltását célzó, jogilag kötelező erejű eszközre irányuló nemzetközi tárgyalásokon; kiemeli, hogy az EU és a NATO közötti együttműködés alapvető fontosságú az ellenfelek – például Kína és Oroszország – technológiai dominanciával és a technológia rosszindulatú használatával kapcsolatos törekvéseinek ellensúlyozása érdekében;

38. elismeri, hogy az éghajlatváltozás, mint a „fenyegetés és válság megsokszorozója”, példátlan kihívást jelent a globális béke, a jólét, a biztonság – beleértve az emberi biztonságot is – és a stabilitás tekintetében; felszólít az EU és a NATO közötti fokozott párbeszédre, valamint az éghajlatváltozás és annak a nemzetközi biztonságra gyakorolt sokrétű következményei elleni fellépésre; emlékeztet arra, hogy az EU szélesebb hatáskörökkel és eszközökkel rendelkezik, amelyek lehetővé teszik számára, hogy átfogó választ adjon az éghajlatváltozás és a biológiai sokféleség összeomlása jelentette kihívásokra; hangsúlyozza, hogy mind az EU-nak, mind a NATO-nak növelnie kell a zöld technológiákba történő beruházásokat a katonai hatékonyság javítása érdekében, a környezeti lábnyom minimalizálása és az ökoszisztémák további károsodásának elkerülése mellett;

39. elismeri, hogy a világűr kritikus fontosságú terület, és hogy az új technológiák gyorsan lehetővé teszik annak a védelem egyik területeként történő felhasználását; elismeri, hogy ez egyszerre teremt lehetőséget az EU és a NATO közötti együttműködésre, valamint kihívásokat a transzatlanti biztonság tekintetében; elismeri, hogy a NATO űrbeli működőképessége a tagállamok világűrbe telepített eszközeitől függ, ugyanakkor kiemeli, hogy a meglévő uniós programokra, például a Galileora és a Kopernikuszra építve meg kell erősíteni az együttműködést; úgy véli, hogy az EU és a NATO világűrrel kapcsolatos együttműködése hozzájárulhat az űrbiztonsági szabványok és a bevált gyakorlatok nemzetközi közösségen belüli előmozdításához, kölcsönös előnyöket biztosítva a kommunikáció, a navigáció és a hírszerzés területén; hangsúlyozza, hogy az EU-nak és a NATO-nak törekednie kell arra, hogy megakadályozza a világűr hadviselésre való felhasználását; rámutat az űrbiztonság és a műholdak egyre növekvő fontosságára, hangsúlyozza az Európai Unió Műholdközpontjának fontosságát, és kéri az ügynökséget, hogy készítsen elemzést és jelentést az EU és a tagállamok műholdjainak biztonságáról és/vagy űrszeméttel, kibertámadásokkal és közvetlen rakétatámadásokkal szembeni sérülékenységéről;

40. elismeri az Északi területek (High Nord) és az Északi-sarkvidék növekvő stratégiai jelentőségét, valamint politikai, gazdasági, környezeti és biztonsági dimenzióit, továbbá elismeri az EU és a NATO közötti koordináció fontosságát az Északi-sarkvidéken; hangsúlyozza, hogy az Északi-sarkvidéknek továbbra is a békés együttműködés térségének kell maradnia, és bizalomépítő intézkedésekre szólít fel annak érdekében, hogy elkerüljék a régióban a katonai jelenlét növeléséhez vezető lépéseket; megjegyzi, hogy az Északi-sarkvidéki Tanácsot megbízták a konstruktív párbeszéd és a fenntartható fejlődés megerősítésével; emlékeztet arra, hogy az EU megfigyelői státusz iránti kérelmet nyújtott be az Északi-sarkvidéki Tanácsban, emlékeztet arra, hogy az EU jelenleg aktualizálja északi-sarkvidéki politikáját, és ismételten felszólít az összes északi-sarkvidéki partnerrel folytatott fokozott együttműködésre, mind kétoldalú, mind regionális szinten, többek között az Északi-sarkvidéki Tanácsban, a Barents-tenger európai és sarkvidéki területeivel foglalkozó tanácsban és az Északi Dimenzió partnerségein belül valamennyi közös érdekű kérdésben; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy biztosítsák a hajózás szabadságát az Északi-sarkvidéken; emlékeztet az Északi-sarkvidéken folytatott együttműködés parlamenti dimenziójára, többek között az Északi-sarkvidék Parlamenti Képviselőinek Állandó Bizottsága (SCPAR) révén, amelyben az Európai Parlament is részt vesz;

41. elismerően nyilatkozik az EU és a NATO által a Covid19-világjárvány alatt folytatott szoros együttműködésről; hangsúlyozza a NATO-szövetségesek és az uniós tagállamok fegyveres erőinek a Covid19-világjárvány idején betöltött fontos szerepét, és üdvözli a polgári támogató műveletekhez – különösen a tábori kórházak telepítéséhez, a betegek szállításához, valamint a felszerelések szállításához és elosztásához – nyújtott katonai segítséget; olyan EU–NATO kezdeményezéseket szorgalmaz, amelyek célja a katonai logisztikai képességek határokon átnyúló felhasználásának megkönnyítése az ilyen vészhelyzetek kezelése érdekében, hogy lehetővé tegyék a nagyobb fokú koordinációt, a szinergiát, a szolidaritást és a támogatást; hangsúlyozza, hogy fokozni kell az EU és a NATO vegyi, biológiai, radiológiai és nukleáris (CBRN) felkészültségét; meggyőződése, hogy az EU és a NATO által a Covid19-válság kezelése során tett közös erőfeszítések közvetlenül hozzájárulnak társadalmaink fokozott rugalmasságához; hangsúlyozza, hogy a Covid19-világjárvány megmutatta azokat a kihívásokat, amelyeket a diszruptív, különösen a nem hagyományos jellegű vészhelyzetek, például a világjárványok és a természeti katasztrófák jelentenek a jelenlegi ellenálló képességünk számára; aggodalommal jegyzi meg, hogy a Covid19-válság nemcsak a közegészségügyre és a gazdaságra, hanem a biztonságra is negatív hatással volt,

mivel felgyorsította a geopolitikai rivalizálást és növelte a bizonytalanságokat, például az ellátási láncok folyamatossága tekintetében, ami tartós következményekkel jár az európai és nemzetközi biztonságra és stabilitásra nézve; felszólít az EU és a NATO közötti együttműködés megerősítésére a nem hagyományos vészhelyzetek jobb kezelése érdekében, amelynek a Covid19-világjárvány tanulságain alapuló gyakorlatokat is magában kell foglalnia, rendszeres képzési gyakorlatokat azzal a céllal, hogy a tagállamokat és szövetségeseket jobban felkészítsék a természeti és ember okozta katasztrófák előrejelzésére és jobb kezelésére, valamint a vészhelyzeti felszerelések és a szükséges eszközök készleteinek fejlesztésére;

Itt az ideje, hogy megvalósítsuk az EU védelmi törekvéseit

42. meggyőződése, hogy a tagállamoknak fokozniuk kell arra irányuló erőfeszítéseiket, hogy megfeleljenek az EU amibíciószintjének, és javítaniuk kell az EU azon képességét, hogy képesebb, bevethetőbb, interoperábilisabb és fenntarthatóbb katonai és polgári képességekkel és erőkkel lépjen fel, ami lehetővé tenné az EU számára, hogy méltányosabban és határozottabban járuljon hozzá a transzatlanti biztonsághoz, miközben lehetővé teszi számára a stratégiai autonómia irányába történő előrelépést és az Európai Védelmi Unió (EDU) az Európai Unió működéséről szóló szerződés 42. cikke szellemében történő fokozatos kialakítását, amennyiben az Európai Tanács egyhangúan így határoz; hangsúlyozza, hogy a stratégiai autonómia erősíti a transzatlanti biztonságot, és semmiképpen sem célozza az intézkedések és az erőforrások megkettőzését, illetve a NATO-ról való leválasztását vagy annak gyengítését, hanem valójában az a célja, hogy kiegészítse a NATO erőfeszítéseit és képességeit, illetve hogy azokkal interoperábilis legyen; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy az EU stratégiai autonómiája nemcsak a védelmi képességeknek az erős és független európai védelmi technológiai és ipari bázison (EDTIB) alapuló fejlesztését foglalja magában, hanem azt az intézményi kapacitást is, amely lehetővé teszi az EU számára, hogy – amennyiben lehetséges – partnerekkel, különösen a NATO-val, és szükség esetén függetlenül lépjen fel; úgy véli, hogy ezek a fokozott európai képességfejlesztési erőfeszítések lehetővé teszik az EU számára, hogy nagyobb felelősséget vállaljon az európai biztonságért – többek között az európai szomszédságban – és a globális stabilitásért, valamint hogy jobban előmozdítsa a közös EU-NATO érdekeket és értékeket; hangsúlyozza, hogy a stratégiai autonómiával rendelkező Európai Unió a transzatlanti szövetség sarokköve lesz, és elősegíti a ma és a közeljövőben felmerülő számos globális kihívás hatékonyabb és eredményesebb megközelítését;

43. határozott meggyőződése, hogy a példátlan mértékű kihívások miatt az EU PESCO-val és képességfejlesztéssel kapcsolatos törekvéseinek egy teljes körű haderőcsomagra kell kiterjednie; emlékeztet arra, hogy az EU védelmi beruházásai a transzatlanti közösség egészének biztonságába történő beruházások, amelyek igazságosabb tehermegosztást eredményeznek a transzatlanti NATO-partnerek között; hangsúlyozza, hogy a közös fenyegetésekre való megfelelő reagálás érdekében elő kell mozdítani a védelmi képességek fejlesztését; úgy véli, hogy az uniós tagállamoknak, különösen az EU és a NATO 21 közös tagjának koherens módon kell fellépniük, és mérlegelniük kell a képességfejlesztésre vonatkozó egyértelmű „európai ambíció” meghatározását, különösen a kutatásba és innovációba való beruházásuk növelése révén, és a transzatlanti partnerség figyelmen kívül hagyása nélkül; felhívja az EU és a NATO 21 közös tagját, hogy alkalmazzák az „egyetlen haderő” elvét azáltal, hogy az EU-n és a NATO-n belül tervezési célokra a potenciálisan rendelkezésre álló képességek ugyanazon körét jelentik be; arra ösztönzi mindkét szervezet tagjait, hogy tegyenek határozottabb erőfeszítéseket annak érdekében, hogy az eredmények közötti nagyobb összhangot érjenek el az NDPP és a képességfejlesztéssel kapcsolatos uniós kezdeményezések, különösen a jelentős hatással bíró képességfejlesztési célok (HICG), az uniós képességfejlesztési terv (CDP) és az uniós koordinált éves védelmi szemle tekintetében, amennyiben a követelmények átfedésben vannak, a szükségtelen párhuzamosságok elkerülése és az új fenyegetésekre való jobb reagálás érdekében; kiemeli az EDA fontos szerepét az EU képességfejlesztési tervének elkészítésében; hangsúlyozza, hogy az EU célkitűzéseinek bármely felülvizsgálata során foglalkozni kell átfogó céljaival és a jelentős hatással bíró képességfejlesztési célokkal is; hangsúlyozza, hogy egy ilyen felülvizsgálat alapvető fontosságú a PESCO-hoz hasonló kezdeményezések valamennyi előnyének kiaknázása szempontjából; meggyőződése továbbá, hogy az EU-nak javítania kell a tervezés, a kutatás és a képességfejlesztés közötti kapcsolatot;

44. úgy véli, hogy a NATO európai szövetségeseinek – adott esetben és amennyiben lehetséges a NATO-n kívüli európai partnerek támogatásával – törekedniük kell a megfelelő teher- és felelősségmegosztás biztosítására azzal a céllal, hogy megfelelően kivegyék részüket NDPP-ből, tükrözve az európaiaknak a szövetségen belüli jelentőségét és szerepét; úgy véli, hogy ez azzal a járulékos hatással járna, hogy megerősítené Európa önvédelmi képességét, és következésképpen egyben növelné operatív kapacitásait is;

45. hangsúlyozza, hogy a transzatlanti partnerség csak akkor lehet sikeres, ha valamennyi tagállam teljesíti kötelezettségvállalásait – többek között védelmi beruházási vállalásait –, és részt vesz a kölcsönös támogatásnyújtásban; hangsúlyozza a NATO 2 %-os célját, amelyet a 2014. szeptemberi walesi NATO-csúcstalálkozón megerősítettek, és amelyet egyes európai NATO-szövetségesek teljesítettek, és hangsúlyozza, hogy e célkitűzés elérése az európai biztonságba és

stabilitásba való befektetés is, ezáltal biztosítva az új globális kihívásokra való felkészültséget; emlékeztet továbbá arra a kötelezettségvállalásra, hogy az éves védelmi költségvetés 20 %-át a kutatás és fejlesztés kulcsfontosságú területére fordítják; hangsúlyozza, hogy a meglévő biztonsági kihívások mellett új fenyegetések, például a kiber- és hibrid fenyegetések jelennek meg, ezért további erőforrásokra van szükség; hangsúlyozza, hogy amint arra a világjárvány rámutatott, a biztonságot nem lehet csak a GDP elköltött százalékában mérni, és hogy számos más tényezőt is figyelembe kell venni a szövetség közös védelmi erőfeszítéseinek növelését célzó hozzájárulási törekvések értékelésekor; kéri, hogy abszolút értékben ne csökkentsék a védelmi kiadásokat azok a gazdasági kihívások, amelyekkel az EU és a NATO-tagok a Covid19-világjárvány miatt szembesülnek;

46. hangsúlyozza, hogy Európának lehetőség szerint átfogóan és következetesen kell kezelnie ezeket a stratégiai kihívásokat az EU „integrált megközelítésén" keresztül, amelyet megfelelőbb koordinációs mechanizmusok és parancsnoki struktúrák, valamint az új fenyegetések és kihívások figyelembevétele révén folyamatosan fejleszteni kell, majd ezután kell mérlegelnie, hogy mely képességeket tudná közösen fejleszteni, ami végső soron egyaránt szolgálná az uniós tagállamoknak a NATO kollektív védelméhez való hozzájárulását, ugyanakkor pedig javítaná képességeik átjárhatóságát;

47. ismételten hangsúlyozza, hogy támogatja a védelmi csomagba tartozó irányelvek tényleges végrehajtását a védelem és a biztonság területént érintő közeszerzések és a védelmi vonatkozású termékek transzfere tekintetében; hangsúlyozza, hogy a szóban forgó irányelvek maradéktalan végrehajtása fontos lépést jelentene az európai védelmi unió felé az EU védelmi politikájának koherensebbé tétele és az európai védelmi ipar fejlődésének előmozdítása révén; meggyőződése, hogy ezek végrehajtása ténylegesen ellensúlyozni tudja a védelmi termékek uniós belső piacának folyamatos széttöredezettségét, amely továbbra is szükségtelen párhuzamosságokhoz és a tagállamok védelmi kiadásai terén tapasztalható hatékonysági problémák megsokszorozódásához vezet; hangsúlyozza egy olyan, erős, versenyképes és innovatív európai védelmi technológiai és ipari bázis (EDTIB) fontosságát, amely a belső piaci szabályokat és az EU fegyverkivitelről szóló közös álláspontját teljes mértékben tiszteletben tartó uniós védelmieszköz-piac kialakulásával val párosul; úgy véli, hogy ez növelné Európa biztonságát, és jobban felvértezné mindkét szervezet tagjait; további erőfeszítésekre szólít fel a teljes mértékben működőképes közös védelmi piac biztosítása érdekében; kiemeli az EDF fontosságát a nemzeti források közös kutatás, fejlesztés, vásárlás, közbeszerzés, karbantartás és képzés céljából történő összevonásának vonatkozásában, és projektfinanszírozásának hosszú távú stratégiai orientációjára szólít fel; nagyobb szinergiákra szólít fel az EDTIB és a magánszektor vezető szereplői között a kialakulóban lévő kettős felhasználású technológiák, például a mesterséges intelligencia fejlesztése terén, biztosítva ugyanakkor a szinergiákat más szereplőkkel (a civil társadalom tagjaival, kutatókkal stb.); hangsúlyozza az EDA és a NATO közötti együttműködés fontosságát, és elismeri a transzatlanti védelmi technológiai és ipari együttműködés (TADIC) keretében folytatott uniós védelmi ipari együttműködés értékét; emlékeztet arra a hosszú távú törekvésre, hogy erős transzatlanti együttműködést építsenek ki a védelmi és ipari ágazatban a transzatlanti technológiai és ipari fejlődés elősegítése érdekében, kitérve többek között az ellátás biztonságával, a szellemi tulajdonjogok közös megközelítésével, a közvetlen külföldi befektetésekkel és a védelmi piacokhoz való kölcsönös hozzáféréssel kapcsolatos kérdésekre; felhívja a Bizottságot, hogy aktívan működjön együtt a NATO-val a transzatlanti technológiai és ipari fejlődés elősegítése érdekében; emlékeztet arra, hogy az európai védelmi vonatkozású kezdeményezések kiegészítik a NATO kezdeményezéseit, és céljuk a tagállamok védelem területén való részvételének ösztönzése; ösztönzi az EDA és a NATO nemzetközi személyzete közötti szoros együttműködést;

48. hangsúlyozza az olyan közös európai projektek fontosságát, mint a jövőbeli légi hadviselési rendszer (FCAS), az Eurodrone, a nemzetközi jog teljes körű tiszteletben tartása mellett, valamint a fő szárazföldi hadviselési rendszer (MGCS), és további ambiciózus és kézzelfogható projektekre szólít fel;

49. üdvözli az EU és az USA által a közelmúltbeli EU–USA csúcstalálkozón tett kötelezettségvállalást, hogy törekszenek az EVÜ és az USA közötti igazgatási megállapodás megkötésére; hasonló megállapodások megkötését szorgalmazza más nem uniós NATO-szövetségesekkel – különösen azokkal, amelyekkel adott esetben megkezdődtek az uniós csatlakozási tárgyalások – tiszteletben tartva ugyanakkor az EU és tagállamai biztonsági és védelmi érdekeinek védelméhez szükséges biztosítékokat, a transzatlanti védelmi együttműködés elmélyítése érdekében, annak biztosítása révén, hogy az alkalmazott katonai technológia technikai szinten teljes mértékben interoperábilis legyen;

50. üdvözli az új START-szerződés meghosszabbítását, mivel ez mindkét aláíró fél számára további időt biztosít arra, hogy tárgyalásokat folytassanak egy új fegyverzetellenőrzési eszközről való megállapodás érdekében; felhívja az EU-t és a NATO-t, hogy törekedjenek más államok, nevezetesen Kína bevonására; emlékeztet arra, hogy fokozni kell az együttműködést és a beruházásokat a légi és rakétavédelem kulcsfontosságú területén; komoly aggodalmának ad hangot az

INF-szerződés lejárta miatt, amely új biztonsági kockázatot teremtett különösen az európai országok számára; felszólít arra, hogy ismerjék el és megfelelően kezeljék Európa biztonsági aggályait; sajnálja, hogy a Nyitott Égbolt Szerződésből annak több részes fele nemrégiben kilépett;

51. újólag megerősíti, hogy teljes mértékben támogatja az EU és tagállamai elkötelezettségét a nukleáris fegyverek nonproliferációjára vonatkozó, illetve a leszerelési rendszer sarokköveként szolgáló atomsorompó-szerződés iránt; hangsúlyozza, hogy hatékony intézkedéseket kell hozni a nukleáris leszerelés irányába; megismétli korábbi nyilatkozatát, miszerint a nemzetközi béke és biztonság erősödik egy olyan világban, amely mentes a nukleáris fegyverektől és azok elterjedésétől; sürgeti az EU-t és a NATO-t, hogy törekedjenek a hatékony nemzetközi fegyverzet-ellenőrzési, leszerelési és nonproliferációs rendszerek megőrzésére és megerősítésére irányuló ambiciózus menetrendre, amely a globális, transzatlanti és európai biztonság sarokköve, és emlékeztet arra, hogy olyan politikákat kell folytatni, amelyek célja a nukleáris arzenálok csökkentése és a hiperszonikus rakéták telepítésének korlátozása; aggodalmát fejezi ki Iránban az urándúsítási programmal kapcsolatos jelenlegi fejlemények és kezdeményezések miatt; ismételten hangsúlyozza, hogy továbbra is támogatja az átfogó közös cselekvési tervet (JCPOA), amely a lehető legjobb biztosíték arra, hogy Irán kizárólag békés módon használja fel az atomenergiát; üdvözli a tárgyalások újrakezdését, és felszólítja valamennyi felet, hogy térjenek vissza a teljes körű megfeleléshez;

52. felhívja az EU-t és intézményeit, hogy – az „integrált megközelítés” által lefektetett alapokra építve – alakítsanak ki egy olyan közös biztonsági és védelmi kultúrát, amely tiszteletben tartja a tagállamok biztonság- és védelempolitikáinak sajátos jellegét, valamint egy a szakpolitikai döntéshozatal egészében érvényesített stratégiai megközelítést, amelyet különösen a kereskedelem, az ellátási lánc irányítása, a beruházások átvilágítása, a fejlesztési együttműködés, az infrastruktúra, a mobilitás és a digitális technológiák területén hozott döntésekre kell alkalmazni; hangsúlyozza a stratégiai iránytű kulcsszerepét ebben a tekintetben; hangsúlyozza, hogy egyes olyan területeken, mint a hibrid és a kiberfenyegetések, valamint a dezinformációs kampányok elleni fellépés, az uniós intézmények helyzetükből adódóan megfelelő közös reagálást tudnak kidolgozni; üdvözli e tekintetben a biztonsági unióra vonatkozó, 2020. decemberi csomagot, és úgy véli, hogy ez egy megfelelő első lépés, amelyet mielőbb további intézkedéseknek kell követnie; tudomásul veszi az Unió egész területén magas szintű kiberbiztonságot biztosító intézkedésekről szóló irányelvre irányuló javaslatot;

53. hangsúlyozza a katonai mobilitás jelentőségét a haderők EU-n belüli és kívüli gyors mozgásának biztosításában, ami fontos a hatékony és megelőző védelem szempontjából; kéri az EU-t és a tagállamait, hogy fokozzák erőfeszítéseiket a katonai mobilitás eljárási akadályainak további csökkentése érdekében; üdvözli az EU nélkülözhetetlen szerepét a katonai mobilitás fokozásában, és kéri a projekt megvalósítására irányuló erőfeszítések jelentős fokozását, különösen a PESCO révén, valamint azáltal is, hogy a tagállamokat ipari bázisaik arra való ösztönzésére buzdítják, hogy uniós társfinanszírozásra jogosult, versenyképes projektekre tegyenek javaslatot; fokozott szinergiákra szólít fel az EU részéről a különféle érintett szereplők között; hangsúlyozza, hogy a katonai mobilitás sikeréhez az uniós intézményeket, a tagállamokat és a NATO-t átfogó összkormányzati megközelítésre van szükség; felszólít egy olyan cselekvési terv megfontolására, amely a katonai mobilitással kapcsolatos EU-NATO közös érdekekre összpontosít azáltal, hogy növeli az ambíciókat olyan területeken, mint a digitalizáció, a közlekedési infrastruktúra és rendszerek kiberrezilienciája, valamint a mesterséges intelligencián alapuló megoldások katonai mobilitás érdekében történő alkalmazásának lehetősége; úgy véli, hogy ez a projekt egyaránt demonstrálja az EU és a NATO közötti együttműködés hozzáadott értékét, valamint azt, hogy az uniós eszközök és hatáskörök hogyan járulhatnak hozzá a NATO kollektív védelméhez; üdvözli, hogy jelentős összegű uniós forrást különítettek el együttműködésen alapuló védelmi projektek céljából, bár annak mértéke nem felel meg a kezdeti ambícióknak; emlékeztet arra, hogy a jelenlegi 46 PESCO-projekt közül 38 felel meg a NATO védelmi tervezésében szereplő prioritásoknak, és üdvözli harmadik országok potenciális részvételét az ilyen projektekben, a vonatkozó tanácsi határozat rendelkezéseivel összhangban;

Egy ambiciózus partnerség felé

54. teljes mértékben egyetért a legutóbbi NATO-közleményben szereplő kijelentéssel, amely szerint az Európai Unió továbbra is a NATO egyedülálló és alapvető partnere; ennek tükrében megismétli szilárd meggyőződését, hogy az EU és a NATO közötti kapcsolatokat valóban stratégiai szintre kell emelni annak érdekében, hogy a partnerségben rejlő lehetőségeket teljes mértékben ki lehessen aknázni, építve a már eddig elért, példátlan eredményekre, valamint arra az átfogó célkitűzésre, hogy valódi szervezetközi kapcsolatot építsenek ki; rendszeres rendkívüli csúcstalálkozókat szorgalmaz a NATO és az EU állam- és kormányfői részvételével a bizalom és a megértés legmagasabb szintű fenntartása érdekében, és kifejezi az EU–NATO partnerségi tanácsra vonatkozó hosszú távú elképzelését; vitára ösztönöz továbbá az uniós védelmi miniszterek állandó tanácsának létrehozásáról, amelynek szorosan együtt kellene működnie a NATO védelmi minisztereinek üléseivel; hangsúlyozza e tekintetben az inkluzivitás elvét;

2021. július 7., szerda

55. ismételten kiemeli az inkluzivitás elvét, és ösztönzi a közös informális találkozók, valamint az EU és a NATO intézményei vezetőinek közös nyilatkozatait és kommunikációját; megismétli az EU-hoz és a NATO-hoz intézett korábbi felhívásait, hogy szervezzenek rendszeres és ambiciózusabb közös gyakorlatokat, a párhuzamos és koordinált gyakorlat (PACE) jelenlegi alkalmazására építve, gondoskodva valamennyi tagállam és szövetséges részvételéről, amely az EU és a NATO kölcsönös megértésének javítását szolgálná, és tovább erősítené a személyzetközi együttműködést; ösztönzi a nem minősített és minősített információknak a jövőbeli gyakorlatok során inkluzív és megkülönböztetésmentes módon történő fokozott cseréjét, a valós válsághelyzetekben történő információcsere első lépéseként;

56. felhívja valamennyi tagot, hogy törekedjenek a Ciprus és a NATO közötti biztonsági megállapodás megkötésére;

57. üdvözli a 74 közös bevetési javaslattal kapcsolatban elért előrelépést; úgy véli azonban, hogy a teljes körű végrehajtás biztosításához több politikai támogatásra van szükség; felszólít továbbá kiemelt projektek előterjesztésére, például a kialakulóban lévő és diszruptív technológiák és a légi üzemanyag-feltöltés területén, amelyeket például a katonai mobilitással kapcsolatos projektek alapján modelleztek a felelősségvállalás növelése, valamint az együttműködés kézzelfoghatóbbá és eredményközpontúbbá tétele érdekében;

58. hangsúlyozza, hogy az EU-nak és a NATO-nak össze kell hangolnia a terrorizmus elleni küzdelemre irányuló erőfeszítéseiket a hírszerzési információk tagállamok és NATO-szövetségesek közötti megosztására vonatkozó jelenlegi gyakorlatok javítása révén, különös hangsúlyt fektetve a közös helyzetismeret javítására a kulcsfontosságú területeken, ideértve a kialakulóban lévő biztonságos menedékhelyeket, a kialakulóban lévő és diszruptív trechológiák és a hibrid taktikák terroristák általi használatát;

59. elismeri, hogy az intézményi korlátokra tekintettel az EU és a NATO közötti együttműködés nagyrészt informális és technikai személyzetközi szinten valósul meg, időnként korlátozva az összes tagállam aktív részvételét; ezeket a korlátokat a transzatlanti, valamint az európai biztonság szempontjából sebezhető pontnak tekinti, többek között az EU KBVP-műveletei NATO-struktúrákhoz való hozzáférésének lehetséges blokkolása miatt; úgy véli, hogy ez a helyzet fenntarthatatlan, és ezért határozottan sürgeti az összes érdekelt felet, hogy jóhiszeműen működjenek együtt egy olyan megoldás megtalálása érdekében, amely formálisabb és kiszámíthatóbb együttműködést tenne lehetővé valamennyi szinten, a két szervezet közti valódi és szilárd kapcsolat kialakítása céljából; üdvözli az EU jövőbeli katonai parancsnoki képességeiről folytatott vitát, amelynek interoperábilisnak és a NATO-val kompatibilisnek kell lennie az egységes haderők leghatékonyabb műveleti kapacitásának biztosítása érdekében;

60. hangsúlyozza a szövetségesek közötti egység, szolidaritás és kohézió megerősítésének szükségességét; elismeri a Földközi-tenger keleti részén található szövetségesek közötti súlyos vitákat; üdvözli a NATO dezeszkalációs mechanizmusának létrehozását; emlékeztet az S–400 orosz rakétarendszer Törökország általi felvásárlásával kapcsolatos aggodalmaira; hangsúlyozza a párbeszéden és a kölcsönös tiszteleten alapuló további bizalomépítő intézkedések fontosságát; mély aggodalmát fejezi ki Törökország, egy stratégiailag fontos szomszéd és NATO-szövetséges magatartása miatt; felszólítja Törökországot, hogy kerülje el a további provokatív és destabilizáló intézkedéseket, és arra ösztönzi, hogy folytasson olyan kül-, biztonság- és belpolitikát, amely összhangban áll egy uniós tagjelölt ország és NATO-szövetséges kötelezettségeivel és elvárásaival;

61. emlékeztet arra, hogy mind az EU, mind a NATO közös demokratikus elvekre épül; emlékeztet arra, hogy az Észak-atlanti Szerződés közvetlenül kapcsolódik az ENSZ Alapokmányához; felszólítja a NATO-t, hogy követelje meg tagjaitól az ENSZ Alapokmánya valamennyi cikkének való teljes körű megfelelést; hangsúlyozza, hogy a transzatlanti partnerségnek nemcsak erős hadseregekre, hanem erős és ellenálló társadalmakra is szüksége van; hangsúlyozza a szabályokon alapuló nemzetközi rend tiszteletben tartásán alapuló erős demokratikus alapok és az erős transzatlanti partnerség közötti, egymást kölcsönösen erősítő kapcsolatot, amelyek csak együtt tudják biztosítani demokráciáink hosszú élettartamát; támogatja a bideni közigazgatás által előterjesztett, a demokráciák globális csúcstalálkozójára vonatkozó elképzelést; fokozott erőfeszítésekre szólít fel a fiatalabb generációk ambiciózus törekvéseinek figyelembevétele és a fiatalok demokratikus folyamatokban való hatékony részvételének lehetővé tétele érdekében, valamint arra, hogy egyértelműen mutassák be a fiataloknak azokat a stratégiai kihívásokat, amelyekkel társadalmainknak szembe kell nézniük annak biztosítása érdekében, hogy a fiatalok elkötelezzék magukat e kritikus kérdések iránt, és aktívan támogassák közös erőfeszítéseinket;

62. emlékeztet arra, hogy az Eurobarométer felméréseiben az EU biztonság és a védelem terén betöltött szerepének megerősítését az uniós polgárok prioritásként nevezték meg; javasolja, hogy az Európa jövőjéről szóló közelgő konferencián foglalkozzanak az EU és a NATO közötti együttműködéssel, valamint általában a biztonsági és védelmi kérdésekkel annak biztosítása érdekében, hogy az emberek hallathassák hangjukat;

63. hangsúlyozza a proaktív, hatékony és átlátható kommunikáció fontosságát mind az EU-ban, mind azon kívül, és még szorosabb együttműködésre szólít fel a NATO és az EU megfelelő személyzete között a stratégiai kommunikáció terén, különös tekintettel a félretájékoztatás, a külföldi beavatkozás és a kibertámadások elleni küzdelemre, olyan stratégiai jelentőségű területeken, mint a Nyugat-Balkán és a keleti partnerség országai; jobb információmegosztásra szólít fel a hibrid támadások azonosítása terén a reakcióképesség növelése érdekében; ragaszkodik azonban ahhoz, hogy mind az EU-nak, mind a NATO-nak fenn kell tartania saját független kapacitásait; támogatja azt az elképzelést, hogy független kiválósági központokat hozzanak létre a stratégiailag fontos régiókban beszélt idegen nyelvek tanulmányozására;

64. hangsúlyozza a parlamenti diplomácia fontosságát, és megismétli a NATO Parlamenti Közgyűlése (PA) szerepének megerősítésére irányuló korábbi felhívásait; javasolja, hogy az Európai Parlament NATO Parlamenti Közgyűlésbe delegált küldöttségének státuszát a NATO Parlamenti Közgyűlésének Állandó Bizottsága minősítse fel teljes jogállássá, tükrözve az EU és a NATO közötti együttműködés fontosságát; a Parlament Külügyi Bizottsága és az Egyesült Államok Képviselőházának Külügyi Bizottsága együttes ülésére szólít fel annak érdekében, hogy megvitassák a transzatlanti partnerséget fenyegető közös biztonsági fenyegetéseket, valamint azt, hogy az EU és a NATO közötti megerősített együttműködés miként segíthetne ezek kezelésében;

65. üdvözli, hogy egy NATO főtitkára 2020. december 15-én első ízben vett részt a biztosi testület ülésén, ami a NATO és az EU közötti partnerség megerősítése érdekében a kölcsönös elkötelezettség határozott üzenetét közvetítette; elismerését fejezi ki Jens Stoltenberg NATO-főtitkárnak az EU és a NATO közötti kapcsolatok előmozdítását célzó vezető szerepéért és elszántságáért, amely megfelel az EU vezetése által kitűzött ambícióknak és prioritásoknak;

o

o o

66. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Külügyi Szolgálatnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a NATO főtitkárának, az Európai Védelmi Ügynökségnek, az EU és a NATO-tagállamok kormányainak és nemzeti parlamentjeinek, valamint a NATO Parlamenti Közgyűlésének.